

З вітром весняним сосна розмовляла,
Вічно зелена сосна.
Там я ходила і все вислухала,
Що говорила вона.

Ой, не «зеленого шума» співала
Вічно сумная сосна...
Ні, не «зеленого шума»!
Чулася в гомоні тяжка зимова думка.

Ранком зимовим діброва мовчала,
Наче замерла сумна,
Тільки рясним верховіттям шептала
Вічно зелена сосна;

Там я ходила і все вислухала,
Що говорила вона, —
Та не веселая думка
Чулася в гомоні того «зеленого шума»!

[1892]

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 65.

Вперше надруковано у збірці « [На крилах пісень](#) », 1893, стор. 21 — 22.

Передруковано в журн. «Зоря», 1893, № 19, стор. 368.

Автографи — ІЛШ, ф. 2, № 702 (чорновий), № 11, стор. 6 та № 747, стор. 11 (чистові).

Датується 1892 р. за автографом — ІЛШ, ф. 2, № 11.

Подається за збіркою «На крилах пісень», К., 1904, стор. 31.